

Sygnatura akt III C 616/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 17 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Suchecka

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2016 r. S.

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko B. B.

- o odszkodowanie

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda Agencji Mienia Wojskowego w W. na rzecz pozwanej B. B. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 616/15

UZASADNIENIE

wyroku wydanego w dniu 17 października 2016r. w postępowaniu zwykłym

Powódka (...)w W. (poprzednio (...) w W.) wniosła o zasądzenie od pozwanej B. B. kwoty 8725,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 18 lutego 2013r.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana korzysta z lokalu mieszkalnego należącego do zasobów powódki nie posiadając do tego tytułu prawnego, wobec czego jest zobowiązana do uiszczania na rzecz powódki wynagrodzenia w postaci pożytków, które powódka mogłaby osiągnąć, gdyby lokal wynajmowała. Powódka wskazała, że na dochodzą kwotę składa się należność główna w kwocie 7740,09 zł za miesiące od marca 2011r. do sierpnia 2011r. oraz od października 2011r. do maja 2012r. według przedstawionego w pozwie zestawienia oraz kwota skapitalizowanych odsetek w wysokości 985,30 zł naliczonych na dzień 11 stycznia 2013r.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 12 marca 2013r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013r. nakazowi temu została nadana klauzula wykonalności.

Pismem z dnia 21 stycznia 2015r. pozwana wniosła o doręczenie jej nakazu zapłaty wraz z pozwem powołując się na to, że dokumenty te nie zostały doręczone na adres będący jej adresem zamieszkania. Po doręczeniu pozwana złożyła sprzeciw pismem z dnia 26 lutego 2015r., w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania w postaci kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł. Pozwana zaprzeczyła, aby posiadała wobec powódki jakiegokolwiek zobowiązania. Wskazała, że nigdy nie była zobowiązana do pokrywania należności za mieszkanie, którego pozew dotyczy.

Pismem z dnia 18 grudnia 2015r. powódka wskazała, że należności objęte pozwem zostały częściowo spłacone w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym pod sygn. KM 1465/13 i KM 899/13 oraz umorzone decyzją Prezesa Agencji z dnia 28 sierpnia 2015r.

W piśmie z dnia 2 lutego 2016r. powódka wyjaśniła, że w trakcie wskazanych wyżej postępowań egzekucyjnych uzyskała łącznie kwotę 7835,14zł, w tym w sprawie KM 1465/13 otrzymała kwotę 2466,54 zł, którą zaksięgowała na należność główną w wysokości 1733,66 zł obejmującą okres od marca 2011r. do czerwca 2011r., odsetki ustawowe w wysokości 505,50 zł i koszty w kwocie 227,38 zł, natomiast w sprawie KM 899/13 otrzymała kwotę 5368,60 zł, która zaksięgowała na należność główną w wysokości 1869,16 zł obejmującą okres od lutego 2010r. do maja 2010r., rozliczenie CO za 2009r, rozliczenie śmieci za 2009r., odsetki ustawowe za okres do 17 grudnia 2013r. w wysokości 3259,15 zł i koszty w kwocie 240,29 zł. Natomiast decyzją Prezesa (...) z dnia 28 sierpnia 2015r. zostały umorzone należności objęte pozwem o zapłatę przeciwko B. B. obejmujące należność główną w wysokości 6006,43 zł za okres od czerwca 2011r. do maja 2012r. oraz odsetki ustawowe w wysokości 479,80 zł.

W piśmie procesowym z dnia 10 lutego 2016r. pozwana wskazała, że w okresie objętym pozwem nie zamieszkiwała na stałe w przedmiotowym lokalu. Pozwana podniosła też zarzut przedawnienia.

Zarządzeniem z dnia 21 marca 2016r. powódka została zobowiązana do jednoznacznego wskazania, jaka kwota jest przedmiotem żądania. Pismem z dnia 3 sierpnia 2016r. powódka podała, że dochodzi kwoty 2466,54 zł, w tym kwoty 1961,04 zł tytułem należności głównej oraz kwoty 505,50 zł tytułem odsetek. Należności dotyczą okresu od marca 2011r. do 30 czerwca 2011r. Powódka wskazała, że zgodnie z informacjami uzyskanymi w trakcie wywiadu środowiskowego pozwana zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu do grudnia 2012r.

Pozwana podtrzymała żądanie oddalenia powództwa z uwagi na jego niewykazanie, a nadto zwróciła uwagę, że powódka nie cofnęła częściowo pozwu mimo że przyznała, że roszczenie objęte pozwem częściowo zostało zaspokojone lub umorzone.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. na podstawie decyzji przydziału zamieszkała w lokalu w K. przy ul. (...) o powierzchni użytkowej 42,50 m². Wśród osób uprawnionych do zamieszkiwania w lokalu została wskazana między innymi córka B. B..

dowód: decyzja przydziału lokalu zamiennego mieszkalnego k. 44

Umowa najmu lokalu została A. B. wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 października 2003r. Przyczyną wypowiedzenia była zwłoka z zapłatą czynszu za trzy pełne okresy płatności i brak uregulowania tych należności pomimo wezwania do zapłaty z wyznaczeniem dodatkowego miesięcznego terminu i uprzednienia o wypowiedzeniu umowy najmu.

dowód: wypowiedzenie k. 45

W dniu 21 września 2011r. w lokalu przy ul. ul. (...) w K. przy była zameldowana B. B..

dowód: informacja o osobach zameldowanych k. 46 v

W trakcie wywiadu przeprowadzonego w dniu 3 lipca 2013r. z A. B. pracownik powódki ustalił, że B. B. zamieszkiwała w lokalu w K. przy ul. (...) w okresie do grudnia 2012r.

dowód: kwestionariusz wywiadu k. 129-131

Według kartoteki konta za okres od 1 marca 2011r. do 29 stycznia (...). zadłużenie za użytkowanie lokalu położonego w K. przy ul. (...) wyniosło 21.122,39 zł. Należności za lokal były przedmiotem wielu postępowań sądowych, a na podstawie uzyskanych tytułów wykonawczych powódka prowadziła egzekucję.

dowód: kartoteka konta k. 55 -60, zestawienie wpłat k. 87, 107-109

Decyzją Prezesa (...) z dnia 28 sierpnia 2015r. zostały umorzone należności główna w kwocie 34.605,85 zł z należnościami ubocznymi stanowiące część zadłużenia A. B. za lokal mieszkalny położony w K. przy ul. (...)

dowód: decyzja k. 110-113

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Obowiązek ten w postępowaniu cywilnym przekłada się na powinność dostarczenia dowodów na podnoszone okoliczności. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Wobec powyższe na stronie powodowej spoczywa obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi dochodzone roszczenie – co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy strony pozwanej obejmuje fakty tamujące lub niweczące roszczenie powoda. Należy przy tym mieć na względzie oczywistą prawidłowość, iż obowiązek dowodzenia po stronie pozwanej aktualizuje się dopiero w przypadku skutecznego wywiedzenia jego odpowiedzialności przez stronę przeciwną. Dlatego też powinnością sądu jest w pierwszej kolejności ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone żądanie (a mianowicie czy podjęła niezbędną inicjatywę dowodową), a dopiero w razie pozytywnego przyjęcia w tym zakresie, rozstrzygnięcie o zarzutach strony przeciwnej. Jeśli zaś takiego ustalenia dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa niezależnie od skuteczności podjętej przez pozwanego linii obrony.

Sąd mając na uwadze treść zgromadzonych dowodów, zakres wniosków dowodowych stron oraz ich stanowiska w sprawie doszedł do przekonania, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione.

Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.). Twierdzenie strony nie stanowi natomiast dowodu i przy braku dodatkowych warunków przewidzianych we wskazanych przepisach, nie może stanowić podstawy ustaleń.

W niniejszej sprawie pozwana zaprzeczyła wszystkim okolicznościom, z których powód wywodził swoje roszczenie, co skutkowało koniecznością wykazania tych okoliczności przez powódkę poprzez przedstawienie stosownych dowodów.

Po pierwsze sporny był okres, przez jaki pozwana zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu. Na tę okoliczność powódka zaoferowała dowody w postaci informacji o osobach zameldowanych w lokalu oraz kwestionariusza wywiadu. Wiarygodność tych dokumentów nie została zakwestionowana przez pozwaną. O ile pierwszy z nich ma nikłe znaczenie dla rozstrzygnięcia, albowiem meldunek będący instytucją prawa administracyjnego nie potwierdza miejsca zamieszkania danej osoby, o tyle drugi z nich zawierający informacje pochodzące od A. B. i przez nią podpisany, można uznać za wystarczający do przyjęcia, że pozwana zamieszkiwała we wskazanym lokalu do grudnia 2012r., a zatem również w okresie objętym żądaniem pozwu.

Spór dotyczył również wysokości roszczenia. W tej kwestii stwierdzić należy, że inicjatywa dowodowa powódki była całkowicie nieskuteczna. Powódka zaoferowała jedynie sporządzoną przez siebie dokumentację księgową (w postaci kartotek konta) o mocy dowodowej odpowiadającej mocy dokumentów prywatnych. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią wyłącznie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie woli o

zawartej w nich treści. O ile ocena wartości dowodowej takiego dokumentu każdorazowo zależy do sądu, to w niniejszej sprawie brak jest podstaw do tego, aby dokumentom tym przyznać wartość zgodną z wolą powódki. Dokument prywatny może być podstawą ustaleń wpływających na ustalenie wysokości roszczenia, jeżeli rodzaj tego dokumentu oraz źródło jego pochodzenia w danych okolicznościach wskazuje, że jest to dowód właściwy dla wykazania roszczenia, a powód nie ma możliwości posłużenia się innym dowodem. Jeśli jednak z uwagi na charakter i rodzaj roszczenia powinny być przedstawione i mogą zostać przedstawione dokumenty lub inne dowody określonego rodzaju, to jest w istocie nieprzydatny do rozstrzygnięcia. W rozpatrywanym przypadku oczywistym jest, że dla wykazania wysokości opłat obciążających pozwaną potrzebne jest przedstawienie takiego materiału, w tym takich dokumentów, które nie tylko obrazują sposób wyliczenia tych opłat, lecz także potwierdzają okoliczności stanowiące podstawę określenia opłat w danej wysokości i prawidłowość ich przyjęcia. Powódka nie naprowadziła żadnych dowodów pozwalających na zweryfikowanie, że koszty ujęte w kartotece konta zostały ustalone w sposób prawidłowy. Ta okoliczność samoistnie przesądza o konieczności oddalenia powództwa.

Niezależnie od powyższego Sąd zauważa, że przedstawione przez powódkę okoliczności dotyczące spłaty należności za lokal bądź ich umorzenia w kontekście stwierdzenia, że ostatecznie powódka dochodzi w niniejszym postępowaniu kwoty 2466,54 zł, w tym kwoty 1961,04 zł tytułem należności głównej oraz kwoty 505,50 zł tytułem odsetek, nie zawierają w sobie żadnych informacji, jak powódka ustaliła powyższą część roszczenia.

Skoro powódka pierwotnie dochodziła kwoty 8725,39 zł a w piśmie z dnia 3 sierpnia 2016r. ograniczyła żądanie do kwoty 2466,54 zł z uwagi na spełnienie roszczenia lub jego umorzenie, w pozostałej części winna była cofnąć pozew. Brak dokonania przez powódkę tej czynności dyspozycyjnej powoduje, że powództwo ponad kwotę 2466,54 zł musiało zostać oddalone, albowiem sama powódka twierdziła, że aktualnie roszczenie to nie istnieje.

Odnosnie do pozostałej części powództwa, jego oddalenie uzasadnione jest brakiem dowodów potwierdzających jego wysokość. Ponadto okoliczności przywołane przez powódkę poddają w uzasadnioną wątpliwość, czy należność w kwocie 2466,54 zł za okres od marca 2011r. do 30 czerwca 2011r., nawet jeśli została prawidłowo ustalona przez powódkę (na co brak dowodów) w dalszym ciągu istnieje. Zauważyć bowiem należy, że powódka pierwotnie w pozwie dochodziła należności głównej w kwocie 7740,09 zł za okres od marca 2011r. do maja 2012r. oraz odsetek w kwocie 985,30 zł. Według podanych przez nią w procesie informacji w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego, jaki powódka uzyskała wobec opatrzenia klauzulą wykonalności wydanego w sprawie nakazu zapłaty, została wyegzekwowana należność w kwocie 1733,66 zł obejmująca okres od marca do czerwca 2011r. i odsetki w kwocie 505,50 zł. Decyzją Prezesa WAM doszło natomiast do umorzenia należności w kwocie 6.006,43 zł za okres od czerwca 2011r. do maja 2012r. oraz odsetek w kwocie 479,80 zł. Zsumowanie tych kwot prowadzi do wniosku, że cała należność objęta pozwem została albo zaspokojona albo umorzona (należności główne: 1733,66 + 6006,43 = 7740,09; odsetki: 505,50+479,80 = 985,30).

Powyższe powoduje, że roszczenie powódki o zapłatę odszkodowania za zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego, oparte na art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. 2014r. nr 150), podlegało oddaleniu.

Z powyższych przyczyn powództwo Sąd jak w punkcie I sentencji.

Konsekwencją powyższego rozstrzygnięcia jest stosowne orzeczenie o kosztach, zawarte w punkcie II wyroku, oparte na art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Do kosztów poniesionych przez pozwaną należy wynagrodzenie działającego w jej imieniu adwokata, którego wysokość w stawce minimalnej została ustalona na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. z 2013r. nr 461).